

- 29) На индийскы языкъ *рупа* такъ же е единъ видъ пеназа. Турское *рубе*, се отъ тамъ носи тѣва название. Българи казвѣтъ *стари рупове* за сръбрны стари пенази. Руское *рубль* такъ же отъ тамо си носи има. *Рубъ* — отсѣчено, нарѣбено иѣщо; то е было найстаръ пеназъ отъ руды.
- 30) Отъ неговы потомцы и сега са находѣтъ ище въ Бѣлж и въ Лѣтницѣ въ Търновско окръжие, нѣ потурнацы и носаче има *чари-баши*. Тии са отличавѣтъ отъ другы Турцы по вѣроисповѣданіе си на Бекташийската секта. О тому смы писали по обшырно въ първаѣ часть Горскаго Пѣтника.
- 31) *Рахванъ* — персийска рѣчь; *рахъ* — значи пѣтъ, а *рах-ванъ* — конь, кой зѣма много пѣтъ. Той ходъ не е естественны ходъ кона. Кога си заминува конь прѣдницѣ двѣ пѣды или выше, безъ да бѣга и безъ да търси вадника, той са казва по турскы *рахванъ*, а по българскы *выноходець*, (отъ выно — часто — бързо), ные имамы рѣчь *вынагы* — часто. А турска рѣчь *бвгарь* е наша рѣчь *бвгарь* — бѣгащый; какъ то и *атъ* значи бѣжащы, а глагола *ити* неопрѣдѣленное наклонение на самъскрѣтъ языкъ е и, какъ то и на българскы говоримъ языкъ: *азъ щѣ и*, какъто и *ли* е лити — *ли*, *азъ щѣ ли*; и *пи* — пити, *азъ щѣ пи* и проч. Въ бѣдооще *ли-щѣ*, *пи-щѣ*, и проч. Нѣкои си странни учени и наши граматници сѣ мѣдрували чи българскы языкъ ушь изгубилъ неопрѣдѣленное си наклонение! нѣ тии сѣ на това много изльгани и незнаѣтъ що думѣтъ! Български говоримъ языкъ съхранилъ неопрѣдѣленное наклонение сѣщо, какъ то е писано въ самъскрѣтъ языкъ безъ никаквѣ разлика, какъ то и бѣдооще врѣма: *дащѣ ти*, *казащѣ ти*, е исто и на самъскрѣтъ языкъ, сички же окончави иманъ на *атъ*, *аръ*, *анъ*; на *о*, *у*, а сѣщо ги има какъто и на Българскы.
- 32) Въ врѣма завладѣния Българи отъ Цымискы, кога Борисъ и Романъ царь — Петрови сынове, были отведени въ Царыградъ, византийска повѣстность казва, чи Борису и Роману было дадено достоинство *конаръ* — *кытъ*. Тамъ рѣчь е заблѣдила много изслѣдователи да ѣж мыслѣтъ чи не е българска; нѣ странна, *татарска!!!* Нѣ тии господиновци, ако знахѣ българскы языкъ да разглѣдѣтъ, чи отъ конь — *ἵπλος*, става прилагателно *конаръ*, отъ *кытъ* — *κίττη* — кытка — грыва кона, става тоже *кытъ* — *кытъ* — кычашый, лѣсно щѣхѣ да узнаѣтъ, чи рѣчь *конаръ* — *кытъ* е равна съ *ἵπλοκῆμος*, или *ἄρχιἵπλοκῆμος* — чьловѣкъ кои е кычалъ царскы коние изперво, а послѣ станѣло и санъ. Исто и французское *chevalier* е отъ *cheval* — конь, безъ притурѣ на *кытъ*, зацото французскы языкъ е бѣденъ и не може да състави нужны си рѣчи, какъто нашъ българскы. Въ Манасийнѣ лѣтопись пощѣ Филипъ Българинъ тѣлкува рѣчь *κῆμος* = конско попечение. „Си прѣвѣе убо попечениемъ почтенъ бысть коньскымъ. Сирѣчь комисъ поставленъ бысть. Таже и паракимумень еже іе вещь въ Грькохъ велика.“ (Вишь въ Манасийнѣ лѣтопись дѣ са казва за Василъ Македонца Българина отъ село Бѣлипра въ Одринско окръжие, кое мѣсто носило има Македонци, какъ то и Българи носили има Македонци.) Смѣшно иѣщо е въ истинѣ чьловѣци, кои не знаѣтъ единъ языкъ да са заузѣмѣтъ да пишѣтъ за него и за повѣстность одного народа, кому языкъ не знаѣтъ! Такива чьловѣци сѣ достойни за прѣзирание, зацото давѣтъ мѣру съвѣсмъ другы понатна о народу тому. Господинъ Безсоновъ, безъ да знае българскы языкъ и безъ